

Krigen eller paa anden Maade under ſin Militærtjeneste. Naar man ſtiller ſig paa det Standpunkt, at man paa enhver mulig Maade ſøger at bestride dette, er det efter min Mening ikke det rette Standpunkt at ſtille ſig paa, hverken i den ene eller anden Henseende. Det er ganſke viſt, at naar man der vil ſtille de allerſtrengſte Fordringer til en ſtrikte Beviſførelſe for, at den Skade, ſom den Paagjældende nu lider under, er en Følge af eller ſtaaer i Forbindelſe med den Læſion, han har ſaaet under Krigen eller paa anden Maade i ſin militære Tjeneste, vil det næſten være umuligt, ſom den ærede forrige Taler meget rigtig bemærkede, at føre et ſaadant ſtrikte Beviſ, men det er heller ikke det, der behøves, og kan heller ikke være Meningen, uden at man derved udsætter ſig for at komme til at give mange Perſoner Invalideunderſtøttelſe, ſom i Virkeligheden efter den beſtaaende Lovgivning ikke fortjener den. Man beſtræbte ſig for ved Loven af 20de November 1876 at lette Afdgangen for Invaliderne til at beſeire de Banſteligheder, der fulgte af den Maade, hvorpaa man havde ſtillet ſig lige overfor dem hidindtil; men jeg tror at kunne paaſtaa, at det har viiſt ſig, at denne Lov ikke har været tilſtrækkelig. Det kan gjerne være, at der nu og da melder ſig En og Anden, ſom i Virkeligheden ikke burde melde ſig, og ſom i Virkeligheden ingen Adkomſt har til Invalideforſørgelſe, men efter den Erfaring, jeg har i diſſe Sager, tror jeg at kunne ſige, at diſſe Tilfælde ere ſjældne. Men mange Gange hændes det ogsaa, 'at en Mand melder ſig efter en lang Række Aar, idet han førſt paa ſine gamle Dage ret beghynder at føle Følgerne af de Svagheder og Saar, ſom han dengang paadrog ſig, og ſaa ſiger man: Hvorfor har Du ikke meldt Dig før, det er nu ſaa længe ſiden; hvorfor lod Du Dig ikke kaſtere dengang? Jeg har ſet Exempler paa, at Mænd have ligget paa Lazarethet og higtet efter at komme ud og over til Kammeraterne for at deltage i Kampen. De have parlamenteret med Lægen om at give dem Atteſt for, at de kunde udfriſtes, men de opnaaede kun en ſaadan Atteſt efter for Lægen at have godtgjort, at deres Kompagnikommandør, eller hvem det nu var, der var deres Chef, havde lovet, at de ſkulde blive ſkaanede i den førſte Tid. Da til ſaadanne Mænd, ſom iſtedetfor at gribe Veiligheden til at trække ſig tilbage, da Fædrelandet var i Fare, netop have offret deres ſidſte Kraft paa at yde deres Bidrag til Fædrelandets Forſvar, ſiger man: I ſkulde den Gang have ladet Eder kaſtere, det er en ſtor Feil, at I ikke gjorde det! Jeg ſkal ikke komme videre ind

paa diſſe Forhold, end jeg allerede nu har gjort. Jeg behøver jo ikke at ſige, at jeg efter diſſe Udtalelſer vil opfordre det høie Thing til at ſtemme for de paagjældende Indſtillinger, men jeg griber Leiligheden til at udtale, at naar vi komme ind i ſaadanne Forhold, hvor der overhovedet kan være Tale om, at Lovgivningen atter kan gaa fremad, ſaa er dette et Punkt, ſom viſtnok i høi Grad trænger til, at man beſkjæftiger ſig med det.

N. P. Jensen: Jeg tror, at det, ſom den ſidſte ærede Taler udtalte angaaende den Maade, hvorpaa Administrationen ſtillede ſig lige overfor Invaliderne, var ſaa uretſfærdigt, ſom vel muligt. Jeg tror ikke, at Administrationen, hver Gang der indkommer et Andragende fra en Invalid, ſtiller ſig paa den Maade, at den — ſom det ærede Medlem ſagde — gjør ſig Umage for paa enhver mulig Maade at bestride den Bedkommendes Ret til Underſtøttelſe. Administrationen gjør kun ſin Pligt, naar den underſøger, hvorvidt der er Sandsynlighed for, at den Sygdomsaaſag, hvorpaa den Paagjældende begrunder ſin Ret til Underſtøttelſe, kan ſiges at ſtaa i Forbindelſe med hans Svaghed. Jeg tror ikke, at man kan behæbre Administrationen dette, men jeg tror, at der netop i de ſenere Aar er forefaldet mange Exempler, ſom nok ſom vidne om, at der er foregaaet et meget ſtort Omſlag i ſaa Henseende. Der har været en Tid, hvor Forholdene vare anderledes, men nu er der et Omſlag, ſom netop gaar i Retning af, at Administrationen paa enhver Maade ſøger at komme Enhver til Hjælp, der blot med den ringeſte Grad af Sandsynlighed kan betragtes ſom Invalid. Det forekommer mig ikke, at der er nogen ſærlig Anledning til at optage en Diskuſſion om dette Spørgsmaal i Anledning af de Andragender, ſom her ere henviſte af Udvalget, da vi jo hidtil have ſet, at ſaadanne Henviſninger i Reglen have ført til, at de Paagjældende have ſaaet Underſtøttelſe. Jeg har blot gjort diſſe Bemærkninger, fordi jeg fandt, at den ſtrange Dom, der blev udtalt af den ærede ſidſte Taler overfor Administrationen, ikke var berettiget.

Jagd: Jeg kan tiltræde de Yttringer, ſom den ærede ſidſte Taler fremkom med. Jeg tror ikke, at man med Joie kan beſkylde Administrationen for Brangvillie, men det ligger jo i Sagens Natur, at de Mænd, til hvem dette Hverv er overdraget, ere anſvarlige for, at Statens Penge ikke udgives, undtagen hvor der er lovhjemlet Ret dertil, og de ſkulde altsaa paaſe, at de Beviſer, hvorpaa